

AKAROD-E ISTEN ÖRÖMÉT?

Nehémiás 8,13-18.

Nehémiás sorozat

2018. július 28.

Egy házaspár házasságuk 25. évfordulóján étterembe megy. Elfoglalják az asztalukat. Kis idő múlva érkezik a pincér, hogy felvegye italrendelésüket. A férj megkérdezi a pincért: „Melyik bort ajánlja a 25. házassági évfordulónkra?” A pincér így válaszol: „Az attól függ, Uram! Ünnepelni akarnak vagy felejtetni?”

Hát, igen! **Vannak emlékek, amelyeket újra átélnénk, és vannak, amelyeket legszívesebben elfelejténénk.** Aztán vannak fontos dolgok, amelyeket régen elfelejtettünk, ezért már nem hétköznapijaink részei, és éppen ezért nem is tudjuk azt, mennyivel gazdagabbak lehetnénk, ha újra emlékeznénk rájuk, és ha azok újra életünk meghatározó részévé lehetnének. Erre emlékeztetnek bennünket a felolvasott bibliai versek!

1 De mielőtt a mai bibliai szakasz tanítására összpontosítanánk, idézzük föl röviden mit is olvashattunk eddig Nehémiás könyvében! Nehémiás a perzsa király udvarából tér vissza, hogy Isten akaratából élére álljon a romokban álló Jeruzsálem újjáépítésének. Külső és belső támadások között, minden nehézség ellenére végül 52 nap alatt elvégzi azt, amiért küldetett. De könyve nemcsak egy építkezés, hanem a zsidó nép Istenre találásának a története is. Ennek a betetőzése mindaz, amit a könyv 8. fejezetében olvasunk!

Ez a fejezet egy rádöbbenéssel, bűnfelismeréssel kezdődik. Azzal, hogy az egész nép egy emberként megállt Isten előtt, a papok és léviták felolvasták és magyarázták nekik Isten törvénykönyvét, és az emberek sírva hallgatták végig a törvény szavait (Neh 8,9) A nép tehát lelke legmélyéig megrendül, mert megértik: milyen következményei lettek annak, hogy elfelejtették Istent, és ezzel elfelejtették az Ő törvényeit. Rájönnek arra, hogy az a hosszú, szenvedésekkel teli, fogságban töltött időszak megspórolható lehetett volna, ha Isten és törvényei életük része maradt volna.

S velünk is így van ez! A földi élet szomorú valósága újra és újra megmutatja nekünk az ő igazi arcát egy-egy betegség, egy-egy tragédia, vagy egy-egy váratlan helyzeten keresztül. S talán ekkor egyszerre megszólíthatóvá leszünk, mert kinyílnak az addig süket füleink, érzékennyé válik az addig kőkemény szívünk. Mi szabadulnánk az ilyenkor érzett fájdalomtól, de nem szabad túl hamar megszabadulnunk tőle, mielőtt megtalálnánk azt, amit tanítani akar nekünk. Mert a fájdalom előkészíthet bennünket arra, hogy rátaláljunk a régen elfelejtett Istenre, aki nélkül – és ezt addig nem is tudjuk – lelkiekben mindannyian koldus szegények vagyunk.

2 Mai bibliai szakaszunk egy elfelejtett ünnep története. Elnyelte azt a feledés homálya. Pedig a lombsátrak ünnepe az öröm ünnepe volt! És azzal, hogy Isten

azt parancsolta népének, hogy évről-évre üljék meg ezt az ünnepet (3Móz 23,39-43), azzal azt akarta megértetni velük, hogy ez az öröm nem csak egykor, hanem a jelenben is, sőt, mindig átélhető! Ott, ahol Isten a mindennapok része, ahol az Ő törvényeit újra betartják és megélik az emberek.

A lombsátrak ünnepe az emlékezés ünnepe is volt. De nem abban az értelemben, ahogyan mi emlékezni szoktunk ünnepeinkkor. Ez az emlékezés aktivitást várt az ünneplőtől. Megmozgatta, kimozdította és felébresztette őt arra, hogy újra élje át ezt az örömet, amely a mában is érvényes, a mában is valóság, és a mában/a mára is hatása van. Izráel fiai ezt az ünnepet fedezik fel újra, és ezt az ünnepet ülik meg egy héten keresztül, miután visszatalálnak Istenhez.

3 Isten a lombsátrak ünnepére vonatkozó törvényének eredeti célja ez volt: **„Hadd tudják meg nálatok az eljövendő nemzedékek, hogy sátrakban adtam lakást Izráel fiainak, amikor kihoztam őket Egyiptomból. Én, az Úr vagyok a ti Istenetek.”** (3Móz 23,43) Az ünnep öröme ennek megismeréséből, felismeréséből és jelenre alkalmazásából fakadt.

Először is emlékeztetett arra, hogy Isten szabadító Úr. Izráel történetének egyik történelmi és lelki mélypontja volt az egyiptomi rabszolgaság időszaka. Valami, amire újra és újra emlékezniük kellett. De nem a rabszolgaság miatt, hanem azért, hogy ne felejtsek el azt, hogy Isten ereje olyan hatalmas, szeretete olyan mély, hogy az emberileg feloldhatatlan helyzetekből is, mint amilyen az egyiptomi rabszolgaság volt, még ezekből is képes szabadulást adni azoknak, akik hozzá menekülnek.

Másodszor ez az ünnep emlékeztetett arra, hogy minden Istené. „Én, az Úr vagyok a ti Istenetek!” – mondja. Isten tehát az az Úr, aki a teremtés, a kiválasztás, és Egyiptom után, már a szabadítás/a megváltás jogán is Izráel népének valódi tulajdonosa. Izráel nem élhet önmagának, nem élhet a maga tetszése szerint, mert Isten lekötelezettje. De Isten sohasem él vissza tulajdonosi jogával, hanem felelős szeretettel védelmezi, gondozza, vezeti tulajdon népét.

Harmadszor az ünnep segített felismerni azt, hogy Isten minden áldás forrása. A köznyelvben az áldás gyakran jelenti a szerencsét, a jólétet és a békességet. **Áldott ember az, akinek minden sikerül, aki jólétben és békességben él.** De az áldás – a Biblia szerint legalábbis – nem ezeket jelenti! **A bibliai áldás Isten jelenlétét és az ebből fakadó lehetőségeket jelenti!** Jelenti azt, hogy még az élet mélységeiben is, a szerencsétlenségeiben is, a nélkülözésben is és a békétlenség közepette is, sőt, azok ellenére is lehet áldás valakinek az életén. Mert ott is és ezekben is megtapasztalhatja az ember Isten jelenlétét, és ebből fakadó jóságát, szeretetét, gondoskodását, törődését. Ezért lehet és ezért van a mélységből is szabadulás!

Hajlamosak vagyunk elfeledni azt, hogy a földi életünket a halál árnyékának völgyében járáshoz hasonlítja a Biblia, és nem valami máshoz! Pillanatnyi örömeink elfeledtetik velünk azt az igazságot, hogy az emberi élet természetes velejárói a betegség, a könnyek, a szenvedés, a halál. De mindezekben nem kell egyedül lennünk,

mert a Biblia szavai a mi életünkben is valósággá lesznek/lehetnek: „... **nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy... Bizony, jószágod és szereteted kísér életem minden napján...**” (Zsolt 23,4b.6a) Szorult helyzetünkben átéljük/átélhetjük Isten ígéretének beteljesülését: „**Én megyek előtted, a rögös utat elegyengetem, az ércajtókat betöröm, és a vaszarakat leverem.**” (Ézs 45,2) És boldogan tapasztaljuk meg/tapasztalhatjuk meg tehetetlenségünkben: „**Az Úr harcol, ti pedig maradjatok veszteg!**” (2Móz 14,14)

A lombsátrak ünnepének ez a hármas valósága: az emlékezés a szabadításra, emlékezés Isten tulajdonjogára és arra, hogy Isten minden áldások forrása még egyértelműbbé vált abban, hogy Jézusban Isten szeretete teste öltött a mi világunkban. Mert Isten mindezt benne és általa ajándékozza mindazoknak, akik ma hozzá menekülnek.

4 Akárhányszor olvasom, ízlelgetem református hitvallásunk első kérdés-feletét, mindig arra csodálkozom rá, hogy mennyire tökéletesen összefoglalja az keresztény életünk megtapasztalását! Mert mi lenne/lehetne életünk más életünkben és halálunkban egyetlen vigasztalásunk, ha nem az, hogy: **mind testestől, mind lelkestől, akár élek, akár halok, nem önmagamé, hanem az én hűséges Uramnak és Megváltómnak, a Jézus Krisztusnak tulajdona vagyok, aki az ő drága vérével minden bűnömért tökéletesen eleget tett, engem a Sátán minden hatalmától megszabadított és úgy meg őriz, hogy az én mennyei Atyám akarata nélkül még csak egy hajszál sem eshetik le fejemről; sőt inkább mindennek az én üdvösségemre kell szolgálnia; azért engem biztosít az örök élet felől és szív szerint készé tesz arra, hogy ezután Őneki éljek.**

Te eljutottál már erre a felismerésre? Ha részese akarsz lenni Isten örömének, akkor fogadd el azt, amit Isten Jézusban készített el a számodra, hogy mindazzal gazdagabb légy, amit az előbb felolvastam! Ámen!